

Dom, om Tilstaaelsen skal have den vigtige Betydning, som den f. Ex. har i England, eller om vi skulle blive staaende ved det gamle System, som hidtil har været fulgt i Danmark, at Tilstaaelsen ikke er tilstrækkelig i og for sig, men at Dommeren ikkebestomindre har at ophøre Sagen paa anden Maade. Der maa gives Regler for, hvorledes Vidnerne skulle afhøres, og, for at jeg ikke skal glemme det, der maa gives nøiagtigere, strengere Regler for det Tilfælde, at Vidnerne vægre sig ved at afgive Forklaring, eller fuldkommen udeblive, end dem, den danske Lovgivning kjender; thi, som Thinget vil vide, idømmes der nu under Navn af Faldsmaalsstraf det udeblivende Vidne en ringe Mulkt, kun at den kan blive fornyet i Tilfælde af gjentagen Udeblivelse. Dette er imidlertid ikke tilstrækkeligt, hvor der skal være Tale om en virkelig mundtlig Forhandling; da maa Vidnet, hvis han skjuler sig, endogsaa kunne afhentes, og dersom han er tilfiede, men vægrer sig ved at afgive Forklaring, maa han kunne idømmes en ganske anderledes skæffelig Mulkt end den, vi nu kjende under Navn af Faldsmaal. Naar saa Forhandlingen er endt, opstaaer det Spørgsmaal, hvorledes Dommeren skal stilles med Hensyn til Bevist. Skulle de to Politidommere paadømme Sagerne efter Reglerne for Indictebevist, saaledes som de findes i Forordningen 8de September 1841? Det vil dog vel Ingen falde paa; men ikke bestomindre staaer der i Loven, at Sagerne, med Undtagelse af, at de skulle behandles offentligt og mundtligt, iøvrigt i det Hele skulle behandles efter de nugældende Regler for offentlige Politifager. Der maa overhovedet gives Regler, som indeholde Garantier baade for den Tiltalte og for det Offentlige. Reent uhensigtsmæssigt forekommer det mig, at være at overlade — ikke engang til een Mand, hvis Hoved dog maaffee kunde skabe en Censformighed — men til to Mænd med muligt forskjellig Anskuelse af de herhenhørende Forhold at ordne denne mundtlige Forhandling, der skal afgive et Mønster for den fremtidige Offentlighed i Kjøbenhavn, thi saaledes er det jo blevet ud-

talt. Dernæst maa der nødvendigviis gives Regler for, hvorledes der skal forholdes med den Tiltalte, naar han udebliver. Derom siger Loven ikke et Ord, og dog vil det vistnok være Thinget bekjendt, at Reglerne om Udeblivelse ved den mundtlige og offentlige Forhandling i fremmede Lovgivinger spille en overordentlig vigtig Rolle. Efter Loven tilsiges den Mistænkte med Aftensvarsel. Men hvor let er det ikke muligt, at han ikke har faaet dette Varsel? Endogsaa nutildbogs lader man ofte den udeblevne Tiltalte paany tilkalde, førend man lader Sagen gaae til Dom. Naar man nu for Fremtiden berøver ham Afgang til Appel, vil man da have, at hans Udeblivelse efter simpel Tilsigelse skal give Dommeren en Be-rettigelse til at dømme ham, som om han havde tilstaaet? Vår man ikke idetmindste lade ham paany tilkalde eller, hvad jeg vilde finde rigtigere, lade ham formeligt indstævne? Og da vor almindelige Lovgivning ikke indeholder et saadant Bud, bør saa ikke den nye Lov gjøre det? Jeg forstaaer iøvrigt ikke, hvorledes man med Aftensvarsel kan tilkalde dem, der boe udenfor Kjøbenhavn eller sammes Grund. Det er jo ikke blot Personer, der boe eller opholde sig i Kjøbenhavn, der kunne drages til Ansvar for disse Domstole, men efter den almindelige Regel om „forum delicti commissi“ kan dette ogsaa blive Tilfældet med dem, der boe i en fremmed Jurisdiction, og dem vil man da vel ikke indkalde med Aftensvarsel? Der maatte saaledes efter min Formening indeholdes Regler i Loven om Udeblivelse, og der er fremdeles en anden Ting af Vigtighed, som jeg troer, at Loven ikke burde savne Bestemmelse om, nemlig Rettergangspolitiet. Er det vigtigt for Dommeren, naar han sidder paa Dommer-sædet, at være istand til at forebygge Tumult, at afværge Fornærmelser imod sig selv, saa er det fremsfor Alt vigtigt, naar Taler er om en Dommer, der skal handle for Offentlighedens Dine, da maa man virkelig omgive ham med Værdighed og byde ham Mibler til at hævde den.